

מאת ירון יצחק, מתנדב במכללה לאיכות השלטון

אין דבר יותר מתבקש מאשר לרדת על נציגינו בכנסת בכל הזדמנות אפשרית. יש המון סיבות...
1. זה מוצדק- עובדה, למרות שהם כביכול מייצגים אותי, ולמרות שאני מממן אותם במיסים נכבדים, עדיין אני מחויב לשלם אגרת טלוויזיה גם אם אני לא מחובר לאנטנה וצופה רק בסרטים ב DVD. עובדה, שעדיין אני אשלם אותו מחיר על כרטיס נסיעה באוטובוס בין אם אני נוסע בישיבה ובין אם בעמידה. עובדה, שלא משנה עד כמה ירקיע שחקים אחוז האבטלה, אני עדיין אחיה במציאות בה אזרחי ישראל חיים מדמי אבטלה והסינים שעובדים בארץ מרוויחים 8000 ש"ח בחודש על זה שהם יודעים לקשור ברזלים בבניין. עובדה, שאני משרת את המדינה 3 שנים, אח"כ ממשיך לשרת אותה עוד 20 שנה, משלם את כל המיסים שאני אמור לשלם, מרוויח משכורת סבירה, ולא יכול להרשות לעצמי לקנות בית... עובדה!

2. זו מציאות תמידית (תמיד היה ותמיד יהיה...) - אני לא זוכר, עוד מימי ילדותי, שיחה על פוליטיקאים שהייתה מחמיאה. ואם כך גדלתי, אז למה שאני אהיה אחרת? פוליטיקאים, בכל תקופה ובכל מדינה, הם יעד להשמצות, השפלות, הקנטות וכל מה שאפשר. בין אם בעדינות ובין אם בבוטות. בין אם בכרזות פוטושופ נוטפות שגאיה ובין אם בתכנית "חרצופים" כזו או אחרת... ככה זה!

בין קצב, לדרעי, לאולמרט, להירשזון, לגונן שגב... אין יותר מדי מקום לסימפטיה.

ועדיין, כשאני חושב על זה, מתוך 120 ח"כים, עד כמה אני יודע על כל אחד מהם? עד כמה אני רשאי לשפוט? אני יודע מה שאני קורא בעיתון, מה שאני שומע ברדיו. זהו. באופן טבעי, אני יודע רק מה שהרדיו והעיתונים רוצים שאדע. איזה עוד כלים יש לי? אז זהו! מסתבר שיש! כל מה שנדרש זו גיחה קטנה אל מחוץ למעטה האדישות. ומעשה שהיה – כך היה:

לפני כחודשיים נולדה לי בשעה טובה – בת. משיחות עם חברים למדתי שאני זכאי ליום חופש אחד מהעבודה סביב הלידה. איכשהו בין ללוות את אשתי בתהליך הלידה, לתמוך בה בתקופת האשפוז ולקחת אותה ואת התינוקת הביתה, הרגשתי שהמחוקק קצת התקמצן עליי בימים, אבל כיאה לאזרח מן השורה – בלעתי את הצפרדע. להפתעתי גיליתי שמקום העבודה ניכה לי את היום שלקחתי מימי החופשה השנתיים שלי. פניתי אליהם לצורך בירור ומיד קיבלתי מסמך המאשר כי עובד אכן זכאי ליום חופש סביב לידת בן / בת אלא אם... הוא עובד בתחום הבניין. כמו שאתם מבינים אני נמנה על קומץ ברי המזל שלא זכאים ליום החופשי. אחרי שביליתי מס' שעות בניסיון להבין את ההיגיון מאחורי החקיקה התמוהה החלטתי לנסות לקבל תשובות מגבוה. כתבתי לוועדת העבודה והרווחה של הכנסת שמהרה להשיב ולכתוב כי אין ימי חופשה כלל בגין לידות וכי ימי החופשה לעובדים שהם אינם עובדי בניין מקורם בהסכם קיבוצי כזה או אחר ש"פינק" אותם.

אחרי שביליתי מס' שעות נוספות בניסיון להבין האם המחוקק היה רציני כשחשב שאני אמור לשלוח את אשתי אחרי הלידה באוטובוס הביתה תוך שיגור מילות עידוד במהלך הפסקת האוכל בעבודה, החלטתי לשלוח למס' חברי כנסת נכבדים את טענתי במייל מנוסח כהלכה. מתוך מס' ח"כים אליהם נשלח המייל, היה זה חה"כ איתן כבל שהחזיר תשובה ראשונה (בס.מ.ס) תוך יום אחד, בה הוא מציין כי הנושא אכן בעייתי והבטיח לרדת לעומק העניין. כעבור יומיים שלושה קיבלתי ממנו תשובה מפורטת במייל על פיה אני זכאי בחוק לנצל ימי מחלה לצורך תמיכה בבת זוג אחרי לידה.

זהו. מכאן והלאה ההמשך כבר לא כל כך משנה. הבנתם? אני מצאתי לי ח"כ אחד שאני אגן עליו בגופי בפעם הבאה שייחשף לירידות עוקצניות / קטלניות בשיחת סלון כזו או אחרת. ולא בזכות משהו שהוא עשה אלא בזכות משהו שאני עשיתי. אני מצאתי נושא שהיה לי חשוב מספיק כדי שאוכל לבחון באמצעותו את "המערכת".

עבדו עלינו. הרגילו אותנו לשפוט ולבחור מפלגות לפי דמגוגיה זולה ועל פי הגישה למה שמסתמן כבעיה היחידה במציאות הישראלית – הסכסוך הערבי-ישראלי. רק רגע! לא מתאים לי! יש לי קריטריון חדש לבחון אתכם. אני בוחן אתכם בחיי היום יום שלי. אני בוחן אתכם על פי רמת הקשב שלכם אליי, על פי היכולת שלכם להשפיע על נושאים כביכול "קטנים" שאותם אני חי כל הזמן. אני מכריז בזאת שמהיום על מנת לשפוט אתכם – באחריותי להמציא לכם אתגרים (לא חסרים)... אתם רק תנסו לעמוד בהם בכבוד.

וזאת הצעת החוק שהגיש ח"כ כבל ואחרים בעקבות פנייתי:

הכנסת השמונה-עשרה

הצעת חוק של חברי הכנסת אורי אריאל
איתן כבל
אורי מקלב
אורי אורבך
ציפי חוטובלי
מיכאל בן-ארי

3297/18/פ

הצעת חוק דמי מחלה (היעדרות עקב הריון ולידה של בת זוג) (תיקון – חופשת לידה לאב),
התשע"א-2011

תיקון שם החוק 1. בחוק דמי מחלה (היעדרות עקב הריון ולידה של בת זוג), התש"ס-2000 (להלן – החוק העיקרי), במקום שם החוק יבוא "חוק חופשת אבהות".
תיקון סעיף 1 2. בסעיף 1 לחוק העיקרי –
(1) במקום "שבעה" יבוא "שלושה";
(2) המילים "או בשל לידה של בת זוגתו" – יימחקו.
הוספת סעיף 1א 3. אחרי סעיף 1 לחוק העיקרי יבוא:
"חופשת לידה לאב 1א. עובד זכאי לזקוף עד שבעה ימים בשנה של היעדרות בשל לידה של בת זוגו, על חשבון תקופת המחלה הצבורה שלו, אם ילדה בת, ועד שמונה ימים – אם ילדה בן."

דברי הסבר

החוק בישראל מעניק לאמהות חופשת לידה בת שלושה חודשים, תשלום מהביטוח הלאומי, ומאפשר להן לצאת לחופשת לידה נוספת ללא תשלום, על מנת לטפל ברוך הנולד. כמו-כן מאפשר החוק, בנוסחו הנוכחי, לאבי הבן לנצל עד שבעה ימי המחלה הצבורים בו, בשל טיפולים ובדיקות הקשורים בהריון רעייתו, וכן בלידה. האמור בחוק כפוף לתקנות שר הרווחה, שהגביל את החופשה שרשאי אב לנצל לאחר לידת צאצאו ליממה אחת בלבד.

הצעת החוק דן מאפשרת לעובד לנצל שבוע שלם מימי מחלה שנצברו לו לאחר לידת בת, ושמונה ימים לאחר לידת בן – על מנת לאפשר לו לקיים את מצוות ברית המילה ללא דאגות. החופשה תאפשר להורים לבלות בחיק המשפחה את הימים הראשונים ללידת התינוק ותקל על היולדת – אשר חופשתה במצב החוקי הנוכחי נועדה לאפשר לה לטפל ביילוד, ומתעלמת מהעובדה שמצבה שלה לאחר הלידה מצריך התאוששות. נוכחות הבעל בימים אלו תסייע להתאוששות היולדת ולחזוק התא המשפחתי.

אגב אורחא של תיקון חוק חשוב זה, נמצא לנכון גם לתקן את שם החוק. שמו המקורי של החוק מתייחס למקור מימון החופשה שלוקח על עצמו האב. אולם שם זה הוא גם מסורבל, וגם כורך את האירוע המשמח של גדילת המשפחה, באירוע מצער של מחלה – ולו בשל הסיבה הטכנית של מקור המימון. שמו של החוק אינו משקף את תוכנו, שכן אין מדובר במחלה כלל. מאחר שחוק זה לא נזכר כלל בחקיקה ראשית אחרת, ואינו נזכר בחקיקת משנה זולת התקנה היחידה שנקבעה מכוחו תקנות דמי מחלה (כללים בדבר היעדרות עובד עקב הריון ולידה של בת זוג), התשס"א-2000, הקשיים שבשינוי זה מועטים.

בהצלחה לכולנו...

ירון